

SOLYMOSI BÁLINT

ÉLETJÁRADÉK

(Prózatételek)

- II/h Apám fekhelyét parázs választotta el anyámétól; egy magas, folyton parázsló padka; azon kellett a mutternek átmásznia, ha valamit akart a fatertől, ki vad részegségében fogait csikorgatta. Aztán jöttem én közéjük. Megszülettem, ott altattak a parázs helyén. Akkortól kezdve én voltam a kialudni készülő tűz. Nem minden élvettség nélkül, keserű multságomra hallgathattam aztán fogcsikorgatását apámnak, és a mutter vágyainak finom, ébredező neszezését, hogy addig se parázzak a bennem szunnyadó tehetségtől.
- I/g Mentetek, szinte futottatok hazafelé nagyapádtól egy hóeséses nap után, tapos-tátok a havat, és ha a vékony, kristályos jégréteg beszakadt a sárcipőd alatt, térdig süppedtél, élvezted, hogy csak a sárcipőd fölötti gyapjúnadrág ázik át, de azt teljes szíveddel élvezted, gondoltad, szükséges a haladáshoz, ez is, meg az is, hogy megtapogasd az arcod, hogy istenem, ez is te vagy, mintha láttad volna magad a hóban, vagy mintha a hó tapogatta volna le egész lényed, volnál ennek az esendő pillanatnak a „dolga”; ragyogott az arcod, úgy érezted tényleg, hogy ragyog, a hó érintetlen volt, és még mielőtt teljesen rátok sötétedett volna, hógolyózni kezdtetek, ördögi volt, lehet, hogy ezt nevezik boldogságnak?
Anyá, írod a kisfiú helyett, akkor te is megváltoztál, arra a nem túl hosszú időre, amíg a magunk mögött hagyott lábnyomokat, a külső csendet újra el nem nyelte a belső csend.
- IX/a „Drágicám, maga milyen egy guszta nő!”
- IX/b Itt van elásva a kutya, hogy valami vigaszt vártál volna, totális vigasztalást. Gondolod. De mitől, kitől? Most már mindegy, ennek is lett előnye, behozhatatlannak tetsző, hogy három- vagy négyéves korod óta egyáltalában nem számolsz a vigasszal; nincs arra semmi szükség. Mondod.
- V/g Vályogból vagy, és ahogy mondják, vályogot köpsz. Mint egy emberforma vályogtest fekszel a Szent László utcai albérletnek (Szeged) fürdőszobájában a forró vízzel teli kádban, a fény, akárha papírzacskó, zörögve és roppanva telepszik rád le.
- V/h A végsőkig kiélesedő figyelem; se égszakadás, se földindulás; örök készületlenség...? Igen.

- VIII/4/c Nagyfiú voltam már, az ágyban mellettem színes magazinok svéd nőekkel, így hívtam őket, mikor, a születésnapom után egy héttel (július 26.) anyám tüzes tekintettel rám néz, és csak azért is elmegy az ifjú aktivistával, „lionel sotóval” Santiago de Cubába, hogy együtt ünnepeljék a szocialista forradalmat, és együtt bulizzák át a karnevált. Ott állnak a székesegyház lépcsőjén, mindkettőjük kezében helyi specialitás, a műanyag palackokban otthonról hozott langyos sör, és belebizsereg talpuk, amikor megérkeznek a dobosok (congas). Persze, cukornádországban sok a rum is; a Bacardi család régi üzemében csinálják. A gyár forradalmi jelszavakkal járul hozzá a lakosság hangulatának emeléséhez. „Santiago – tegnap forradalmi, ma vendégszerető, ám mindig heroikus”. Nagy, vörös betűk a rumgyár falán. A mindig szó fölött maga a senior, Fidel Castro.
„Gyönyörű!” Szóal meg anyám.
„Az.” Így a fiatal szocialista. Majd elindulnak a székesegyház felől a Moncada laktnya felé, és a restaurált gyarmati épületek között, a trópusi fák árnyékában, kitaposott cipőiben és színes rongyaiban egyszerre csak táncra perdül a mama, meg a lionel soto.
- IX/4/d Valamelyest több ideig állingózol az egyik éjszakai szórakozóhely biztonsági emberével szemben mint illene; leskelődsz a háta mögé, hogy kik vannak ott; lerí rólad a tanácstalanság.
Na, mi lesz? Szóal meg.
Akik előttem jöttek, hazamehetnek. Mondod, flegmán intesz, majd elindulsz befelé.
Ezúttal a bár őre mintegy értelmesen fölneszel.
Hogyhogy?
Nem vagyok kíváncsi senkire. Így te.
Hogy azután mi történt, arra nem emlékezhetsz.
- XI/2/k Hát téged, spangli kettő, milyen kéz sodort meg?
- XI/2/l Először mint teljességgel ártalmatlan látványra figyelünk fel; kikerült a mustár az asztalra; egész pontosan állandósult a tubusos mustár jelenléte. Feltűnik, hogy három vagy négy napja ettünk virslit, és hogy még ott van, ahol hagytuk. Néhány hét múlva is ott marad, ott lesz, időről időre a legkülönbébb formákat veszi fel a tubus, a felől is megpróbáljuk kipréselni belőle a masszát, mi felől különben nem szoktuk. Mustárt eszünk? Mi a fene! Ezek szerint akár egy hónapja is ezt kellett ennünk – nem ezt a tubus mustárt, hanem újabbat és újabbat kellett venni; észrevétlen megkedveltük. (Na, itt kell a többesből visszaváltani!) Egyik éjszaka majd hazatalálsz, és a bőrös virsli mellé nyomsz egy adagot, egy jókora adagot belőle. Nem vicc, a virslit már meg se főzöd. Akkor jössz rá, hogy valami nem stimmel; hogy valami baj lehet veled. Nem rossz idő. Nem is túl jó... Mindegy, most már végigjászom. Mondod. Amíg meg nem jelenik az a semmihez sem hasonlítható,

Orfikus napi teendők

vékony, cserepesre száradt mustárréteg az ollóval felvágott pléhdoboz belső falán. Meghalt a mustár! Éljen a mustár! Kiáltod.

Akkor magad fehér nylontrikós kamionsofőrként éledsz újjá, nézed a panel konyhájában a nagy műgonddal kialakított boltívet, mi a csempészett romániai bútorttal berendezett ebédlőtől, úgy érzed, mindörökre elválaszt. Tudod, hogy állatira nagy a baj! Ott van az asztalon egy tubus mustár. A csajod hónapok óta nem ad hírt magáról; sört bontasz, oszt kussolsz.

XIII/3/d Aki vidáman és gyógyultan él, az betegen nőtt fel.

X/m Anyám ellátogatott a szakközépiskolába kerülésed után pár hónappal hozzád, mert fázott a lábad és ki akartak rúgni már akkor is a kollégiumból, ugyanis egy úgynevezett „bagarol” festészeti akciót és kiállítást hirdettél meg, hihetetlen sikert aratva a kollégiumi lakók közösségében, csak cipőpasztád volt, bakancsod nem, akkor hadd pusztuljon, gondoltad, és egyébként is, te akkor már a „festészetnek szentelted életed”, írtál anyádnak, hogy jöjjön, mert baj van...!

Beszélt az osztályfőnöknőddel és a kollégiumi igazgatójával, megrendelt egy polnyi képzőművészeti albumot, aztán vettetek egy pár bakancsot, amit azonnyomban ottfelejtettél a sarki kocsmában, majd elmentél a színházba, mert kötelező volt – bérletes voltál. Az volt a címe a darabnak, hogy „Rein mérnök álma”, a röhögéstől lehetett dőlni, egyébként unalmas volt, nem túl szép a színház, nem túl tehetségesek a színészek, de telt meg múlt az idő evvel is, írtad a következő levélben.